

Sygn. akt VIII C 960/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2023 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach VIII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Wioletta Baran

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2023 roku w Kielcach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Ł. D.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Zakładu (...) w W. na rzecz Ł. D. kwotę 2.583 (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt trzy) złote z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 marca 2021 roku do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie w części, to jest co do kwoty 1.044,15 (jeden tysiąc czterdzieści cztery 15/100) złote oraz odsetek ustawowych za opóźnienie należnych od tej sumy;

III. oddala powództwo w pozostałej części;

IV. zasądza od (...) Zakładu (...) w W. na rzecz Ł. D. kwotę 1.117 (jeden tysiąc sto siedemnaście) złotych tytułem kosztów procesu;

Sędzia Wioletta Baran

Sygn. akt VIII C 960/21

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 5 lipca 2021 roku powód Ł. D. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 3.745,23 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 lutego 2021 roku do dnia zapłaty a także zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 22 stycznia 2021 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność Ł. D.. Sprawca zdarzenia w dniu powstania szkody był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. W związku z zaistniałym zdarzeniem pojazd powoda nie był jezdny i powstała konieczność holowania pojazdu, najmu pojazdu zastępczego oraz parkowania na płatnym parkingu. Po przeanalizowaniu ofert najmu dostępnych na rynku powód zdecydował się na ofertę zaproponowaną przez K. S. (1) prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. (...). Z tego tytułu Ł. D. poniósł koszt najmu pojazdu zastępczego w okresie od dnia 22 stycznia 2021 roku do dnia 17 lutego 2022 roku w kwocie 9.594 zł (stawka za najem w kwocie 369 zł brutto), koszt holowania w kwocie 627,18 zł oraz koszt parkingu w kwocie 1.139,99 zł. Szkoda została zgłoszona pozwanemu, który przyjął na siebie odpowiedzialność i ustalił wysokość odszkodowania w kwocie 1.139,99 zł z tytułu płatnego parkingu. Ostatecznie decyzją z dnia 2 lutego 2021 roku pozwany wypłacił jeszcze

na rzecz powoda kwotę 6.273 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego i kwotę 202,95 zł tytułem kosztów holowania. Żądaniem pozwu objęta jest suma kwot z tytułu najmu oraz holowania stanowiąca różnicę między należnościami z faktur a odszkodowaniem wypłaconym przez ubezpieczyciela. (k. 2-7)

W dniu 17 lipca 2021 roku, Sąd Rejonowy w Kielcach, wydał w sprawie o sygn. akt VIII Nc 1386/21 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił powództwo. (k.30)

W sprzeciwie pozwany (...) S.A. w W. zaskarżył powyższy nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznano, że w dniu 22 stycznia 2021 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd należący do powoda Ł. D.. Pozwany zakwestionował okres najmu pojazdu zastępczego oraz koszty holowania, uznając je za wygórowane i zarzucając, że są sprzeczne z zasadą minimalizacji szkody. Wskazał, że wypłacił na rzecz powoda kwotę 6.237 zł (17 dni po 300 zł netto) tytułem najmu pojazdu zastępczego oraz kwotę 202,95 zł tytułem kosztów holowania. Łącznie wypłacono kwotę 6.475,95 zł. Pozwany podniósł, że podczas zgłoszenia szkody w dniu 25 stycznia 2021 roku zaoferował powodowi zorganizowanie pojazdu zastępczego według stawek oferowanych przez pozwanego, jednakże Ł. D. z tej oferty nie skorzystał. W tym dniu powód posiadał już pojazd zastępczy wynajęty za cenę wyższą od tej, jaka była oferowana przez pozwanego. Pozwany dalej wywodził, że obowiązkiem poszkodowanego powinno być współdziałanie w wykonaniu zobowiązania przez dłużnika a przede wszystkim minimalizacja powstałej szkody, czego w przedmiotowej sprawie poszkodowany zaniechał. W odniesieniu do czasu najmu pojazdu zastępczego, pozwany ograniczył okres najmu pojazdu do 17 dni. Pozwany podniósł, że przyjęta stawka za holowanie (załadunek, rozładunek, dojazd i inne czynności) jest wygórowana. Ostatecznie wypłacił z tego tytułu 202,95 zł brutto. (k. 35-37)

Pismem z dnia 20 listopada 2022 roku (...) S.A. w W. poinformował, że uznał i wypłacił na rzecz powoda kwotę 322,36 zł (306 zł tytułem należności głównej i 16,21 zł z tytułu odsetek za okres od dnia 1 marca 2021 roku do dnia wpłaty) z tytułu kosztów holowania uszkodzonego pojazdu. Natomiast zakwestionował koszt dojazdu holownika na miejsce zdarzenia na kwotę 118,08 zł. W konsekwencji, pismem z dnia 31 maja 2022 roku powód cofnął powództwo w zakresie kwoty 322,36 zł wraz z zrzeczeniem się roszczenia. (k. 150 -151, 160-161)

W piśmie procesowym z dnia 25 października 2022 roku powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie a nadto podniósł, że czas najmu pojazdu zastępczego do 17 lutego 2021 roku wynikał z problemów ze zbyciem wraku w drodze licytacji organizowanej przez pozwanego. (k. 169-172)

W piśmie procesowym z dnia 2 listopada 2022 roku pozwany uznał roszczenia w zakresie kwoty 836,33 zł (738 zł + 98,33 zł z tytułu odsetek) z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Pozwany uwzględnił dodatkowo okres 2 dni po dniu 10 lutego 2021 roku na poszukiwanie nowego pojazdu. (k. 174-176)

Pismem z dnia 5 grudnia 2022 roku powód cofnął roszczenie w zakresie kwoty 836,33 zł wraz z zrzeczeniem się roszczenia. (k. 180)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 stycznia 2021 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność Ł. D.. Sprawca kolizji w momencie powstania szkody posiadał ubezpieczenie w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Szkada została zgłoszona ubezpieczycielowi i zarejestrowana pod numerem szkody (...). Z uwagi na oszacowany koszt naprawy szkodę zakwalifikowano jako całkowitą i na mocy decyzji z dnia 1 lutego 2021 roku i z dnia 2 marca 2021 roku wypłacono odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu, przy czym sprzedaż wraku pojazdu nastąpiła za pośrednictwem pozwanego na podstawie licytacji za kwotę 18.600 zł.

Dowód: okoliczności bezsporne, dokumenty z akt szkody na nośniku CD (k. 42) a nadto decyzje z dnia 1 lutego 2021 roku i 2 marca 2021 roku (k. 21-22) zeznania powoda Ł. D. (k. 136-137)

Pojazd Ł. D. został uszkodzony w stopniu uniemożliwiającym dalszą jazdę. Powód nie wzywał pomocy drogowej, na miejscu pojawiło się kilka holowników. Po rozmowach z tymi, którzy przyjechali i po sprawdzeniu ofert w Internecie Ł. D. skorzystał z oferty zaproponowanej przez K. S. (2) prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...). Samochód został odholowany na lawecie na parking. Nadto Ł. D. wynajął samochód zastępczy w tej firmie na okres od dnia 22 stycznia 2021 roku, godz. 20:45 do 5 lutego 2021 roku do godz. 20:45. Następnie w okresie od dnia 5 lutego 2021 roku, godz. 20:45 do dnia 17 lutego 2021 roku godz. 20:45 Ł. D. zawarł kolejną umowę najmu pojazdu zastępczego.

Samochód zastępczy marki M. (...) o nr rej. (...) był wykorzystywany przez Ł. D. w okresie od dnia 22 stycznia 2021 roku do dnia 17 lutego 2021 roku, tj. przez okres 26 dni.

Z tytułu najmu pojazdu zastępczego wystawiono fakturę nr nr 19/02/2021 na kwotę 9.594 zł brutto (26 dni po 369 zł brutto/300 zł netto). Faktura powyższa zawierała także koszt płatnego parkingu w kwocie 1.139,99 zł, który w toku postępowania likwidacyjnego pozwany uregulował w całości.

Z tytułu holowania wystawiono fakturę nr (...) na kwotę 627,18 zł brutto na którą składały się: kwota 118,08 zł (dojazd holownika z K. na miejsce zdarzenia), kwota 300 zł (załadunek/rozładunek), kwota 98,40 zł (holowanie z P. do warsztatu naprawczego w C.) oraz kwota 110,70 zł (powrót do K.).

W dniu 2 marca 2021 roku pozwany przyznał Ł. D. odszkodowanie w kwocie 6.475,95 zł na którą składały się: kwota 6.273,00 zł z tytułem najmu pojazdu zastępczego oraz kwota 202,95 zł z tytułu holowania.

Dowód: okoliczności bezsporne, dokumenty z akt szkody na nośniku CD (k. 422), pełnomocnictwo (k. 11), umowa najmu pojazdu zastępczego z dnia 22 stycznia 2021 roku (k.12-13), umowa najmu pojazdu zastępczego z dnia 5 lutego 2021 roku (k. 14-15), warunki najmu pojazdu zastępczego (k. 16-18), faktura nr (...) (k. 19), faktura VAT nr (...) (k. 20), decyzja z dnia 2 marca 2021 roku (k. 23).

Szkoda została zgłoszona przez powoda w dniu 25 stycznia 2021 roku (poniedziałek). Pracownik przyjmujący zgłoszenie, został poinformowany przez zgłaszającego szkodę o tym, że ten ma wynajęty już pojazd zastępczy. Nie zaoferował on możliwości organizacji pojazdu zastępczego wraz z pokryciem jego kosztów.

Dowód : nagranie zgłoszenia szkody na płycie CD od 13:01-14:15(k. 112)

Ł. D. skorzystał ze sprzedaży wraku pojazdu za pośrednictwem ubezpieczyciela. Pojazd powoda został wyceniony na 40.000 zł, a wrak na 18.600 zł. W czasie trwania procedury likwidacyjnej szkody Ł. D. szukał już nowego pojazdu. Decyzja o przyznaniu odszkodowania została wydana dnia 1 lutego 2021 roku, w dniu 2 lutego 2021 roku wypłacono kwotę 17.500 zł. Na skutek odwołania powoda decyzją z dnia 8 lutego 2021 roku pozwany przyznał dopłatę w kwocie 1.080 zł, którą przelano 9 lutego 2021 roku. Powód w dacie 10 lutego 2021 roku otrzymał całe odszkodowanie za uszkodzony samochód i sprzedał wrak, przy czym nie kupił jeszcze nowego auta. Przez dalsze 7 dni szukał pojazdu celem zakupu i korzystał jeszcze z najmu pojazdu zastępczego, który zwrócił 17 lutego 2021 roku.

Dowód: zeznania powoda Ł. D. (k. 136-137), dokumenty z akt szkody na nośniku CD (k. 42), okoliczności bezsporne.

W dniu 14 stycznia 2022 roku pozwany ubezpieczyciel uznał roszczenie w części i dokonał dopłaty na rzecz Ł. D. kwoty 306,15 zł z tytułu holowania i kwoty 16,21 zł odsetek za okres od dnia 1 marca 2021 roku do dnia 17 stycznia 2022 roku.

Dowód: potwierdzenie wpłaty (k. 151)

W dniu 28 października 2022 roku pozwany ubezpieczyciel uznał roszczenie w dalszej części i dokonał dopłaty na rzecz Ł. D. kwoty 738 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego i kwoty 98,33 zł odsetek za okres od dnia 28 marca 2021 roku do dnia 2 listopada 2022 roku.

Dowód: potwierdzenie wpłaty (k. 179)

W ocenie Sądu, wymienione wyżej dowody w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą spójny materiał, nie budzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Dokumenty zgromadzone w toku postępowania - jak też nagranie zgłoszenia szkody -nie były przez żadną ze stron kwestionowane, a wszystkie, w tym złożone na nośniku CD, stanowią zgodnie z art. 243² k.p.c. dowody w sprawie. Przy czym dokumenty, które posłużyły bezpośrednio jako podstawa dokonania istotnych ustaleń faktycznych, zostały wyszczególnione.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania powoda, tym bardziej, że nie były podawane w wątpliwość przez pozwanego. Łącznie z pozostałym materiałem dowodowym złożone zeznania stanowią spójną całość, Sąd nie znalazł w nich sprzeczności czy też niejasności. Powód rzeczowo opisał przebieg postępowania likwidacyjnego i wyjaśnił, dlaczego korzystał z pojazdu zastępczego w okresie wynikającym z faktury. Ł. D. zeznał, że do kolizji doszło w piątek w godzinach wieczornych, a szkodę zgłosił w poniedziałek, tj. w pierwszym dniu roboczym. Nadto wskazał, że licytant nie chciał kupić auta za cenę z aukcji i dopiero po dopłacie przez ubezpieczyciela brakującej kwoty, tj. 10 lutego 2021 roku uzyskał całość odszkodowania. (...) zastępcze użytkował jeszcze 7 dni, poszukując nowego samochodu.

W toku postępowania powód cofnął wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej w zakresie ustalenia stawek i czasu najmu pojazdu zastępczego. Postanowieniem z dnia 9 października 2022 Sąd po minął dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów na okoliczność stawek i zakresu usług holowania na podstawie art. 235²§1 pkt 2 i 5 k.p.c., ponieważ ubezpieczyciel uznał zarówno zastosowane stawki, jak i zakres usługi i wypłacił dalszą część odszkodowania z tego tytułu według złożonej faktury. Sporna pozostawała tylko kwota 118,08 zł za dojazd holownika na miejsce kolizji, ale nie ze względu na jej wysokość, tylko fakt, że powód nie wzywał pomocy drogowej. Nadto powód nie uścił zaliczki na poczet opinii biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne niemal w całości.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że w dacie zdarzenia z dnia 22 stycznia 2021 roku pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych kierującemu – sprawcy szkody, który – co również było poza sporem – ponosi odpowiedzialność za szkodę powstałą w majątku powoda Ł. D. w postaci uszkodzenia należącego do niego pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...).

Zgodnie zaś z treścią art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 5 k.c.). W świetle powyższego, nie budzi wątpliwości zasada odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie.

Spór pomiędzy stronami ograniczał się do zakresu odpowiedzialności pozwanego, warunkowanej rozmiarem szkody.

Zgodnie bowiem z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, odszkodowanie

ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, ta zaś – stosownie do treści art. 362 § 2 k.c. – jest ściśle powiązana z rozmiarem szkody doznanej przez poszkodowanego. Zgodnie z powołanym przepisem, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Naprawienie szkody powinno przy tym nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Przepis art. 362 § 2 k.c. statuuje zasadę pełnego odszkodowania, zgodnie z którą poszkodowany powinien uzyskać naprawienie szkody w całości, a jej rozmiar wyznacza górną granicę obowiązku odszkodowawczego. Ustalenie rozmiaru szkody dokonywane jest poprzez zastosowanie tzw. metody dyferencyjnej, polegającej na porównaniu stanu majątku poszkodowanego z chwili ustalania szkody ze stanem hipotetycznym, w jakim by się on znalazł, gdyby nie wystąpiło zdarzenie szkodzące. Przy czym podkreślenia wymaga, że w praktyce najczęściej stosowana jest tzw. ograniczona metoda dyferencyjna, polegająca na oszacowaniu wpływu zmian wywołanych czynem niedozwolonym na wartość wybranych części majątku poszkodowanego. Obliczanie wartości całego majątku poszkodowanego jest bowiem niepraktyczne i bardzo trudne, dlatego badaniu poddawane są tylko te składniki, na których wartość wpływ miało zdarzenie szkodzące.

W uchwale z dnia 13 marca 2020 roku w sprawie III CZP 63/19 Sąd Najwyższy potwierdził, że zaciągnięcie przez poszkodowanego zobowiązania do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego stanowi szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. pozostającą w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej uszkodzenia czy zniszczenia stanowi szkodę majątkową. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia, a dniem, w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania. Termin wydatków koniecznych oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Poszkodowany mógłby zatem żądać tylko zwrotu wydatków poniesionych za korzystanie z pojazdu zastępczego pomniejszonych o sumę, jaką wydatkowałby na koszty eksploatacji własnego pojazdu. Za szkodę można uznać tylko koszty niezbędne, rzeczywiście poniesione przez poszkodowanego, którego obciąża ciężar dowodu wysokości szkody (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 r. IV CK 672/03). Należą do nich także koszty holowania uszkodzonego pojazdu oraz jego przechowywania.

Pozwany uznał częściowo swoją odpowiedzialność za szkodę powstałą na skutek zdarzenia z dnia 22 stycznia 2021 roku, wypłacając powodowi odszkodowanie za uszkodzony pojazd, zwracając koszty parkowania wraku, a nadto w kwotę 7.011 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego (kwota 6.273 zł wypłacona w dniu 2 marca 2021 roku i kwota 738 zł wypłacona w dniu 28 października 2022 roku) oraz kwotę 509,10 zł tytułem kosztów holowania (kwota 202,95 zł w dniu 1 lutego 2021 roku i kwota 306,15 zł wypłacona w dniu 14 stycznia 2022 roku).

Spór pomiędzy stronami dotyczył czasu najmu pojazdu zastępczego oraz kosztów holowania uszkodzonego pojazdu.

W niniejszej sprawie Ł. D. niewątpliwie utracił możliwość korzystania z uszkodzonego pojazdu. Jednocześnie nie dysponował on wówczas innym pojazdem. Z tego względu najem przez powoda pojazdu – według stawek należnych za pojazd o klasie nie wyższej niż klasa pojazdu uszkodzonego, a faktycznie – pojazdu tożsamego z uszkodzonym – przez okres 26 dni należało uznać za wydatek celowy. Pozwany przyznał, że nie kwestionuje stawki najmu pojazdu zastępczego w kwocie 369 zł brutto/doba. Sąd uznał zatem tę stawkę za bezsporną.

Pozwany niezasadnie kwestionował długość najmu w wysokości 26 dni. Decyzją z dnia 1 lutego 2021 roku pozwany zakwalifikował szkodę w pojeździe poszkodowanego jako szkodę całkowitą, zaś całym należnym mu z tego tytułu

odszkodowaniem powód dysponował dopiero w dniu 10 lutego 2021 roku (bezsporne, potwierdzenia przelewów k. 40-41). Sprzedaż wraku – jak wynika z zeznań powoda Ł. D. – nastąpiła również w tej dacie. Tym samym, powód miał prawo korzystać z auta zastępczego od dnia powstania szkody, tj. 22 stycznia 2021 roku (kolizja w piątek wieczorem, a zgłoszenie szkody w poniedziałek 25 stycznia 2021 roku, tj. w pierwszym dniu roboczym) do 26 lutego 2021 roku, a zatem jeszcze 7 dni po tym, jak uzyskał odszkodowanie. Dodatkowy tydzień przysługiwał powodowi na poszukiwanie nowego auta, a taki okres po wypłacie odszkodowania jest akceptowany powszechnie zarówno w judykaturze, jak też w praktyce przez ubezpieczycieli i z reguły nie jest kwestionowany. Sąd poglądy te podziela, uznając za zasadny okres najmu pojazdu zastępczego wynoszący 26 dni, do dnia 17 lutego 2021 roku.

W konsekwencji, należne powodowi odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego winno wynosić 9.594 zł brutto (26 dni × 369 zł). Mając na uwadze, że pozwany wypłacił już z tego tytułu kwotę 7.011 zł, Sąd zasądził na rzecz powoda różnicę, to jest kwotę 2.583 zł. Ze względu na to, że powód wynajął pojazd po stawce akceptowanej przez ubezpieczyciela zbędne były rozważania co do możliwości najmu za pośrednictwem pozwanego.

Oceniając roszczenie w zakresie kosztów holowania pojazdu, Sąd uznał zarzut pozwanego za zasadny. Jak bowiem wynika z zeznań powoda Ł. D., na miejsce zdarzenia nie była wzywana pomoc drogowa. Zatem żądanie zwrotu kosztów dojazdu holownika na miejsce kolizji w kwocie 118,08 zł podlegało oddaleniu. W pozostałej części ubezpieczyciel pokrył koszty holowania, wypłacając kwotę 509,10 zł.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono w myśl art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody

i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Świadczenie odszkodowawcze strony pozwanej jest świadczeniem terminowym zgodnie ze znajdującym zastosowanie w niniejszej sprawie przepisem art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2019 roku poz. 2214 ze zm.), który ma charakter *lex specialis* w stosunku do art. 817 §1 k.c. Oznacza to, że wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczeń, o której mowa w art. 14 ust. 3 w/w ustawy, wiąże się z ryzykiem po stronie ubezpieczyciela obciążenia go także odsetkami za opóźnienie w przypadku uwzględnienia roszczeń poszkodowanego w drodze postępowania sądowego. Opiera się to na założeniu, że po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców - zobowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności zdarzenia oraz wysokości powstałej szkody (materiałnej i niemateriałnej) (por. uzasadn. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2011 roku, V CSK 38/11, LEX nr 1129170).

Powód domagał się zasądzenia odsetek od dnia 23 lutego 2021 roku. Jednak należność z faktury VAT (...) obejmująca koszt najmu pojazdu zastępczego była płatna w terminie 14 dni od daty jej wystawienia, tj. od dnia 20 lutego 2021 roku. Pozwany zwrot kosztów najmu auta zastępczego ustalił decyzją z dnia 2 marca 2021 roku, zatem zasadnym było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 3 marca 2021 roku, tj. od dnia następnego po wydaniu decyzji, w której ubezpieczyciel winien był prawidłowo obliczyć należność, a dalej idące powództwo podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.583 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 marca 2021 roku do dnia zapłaty (pkt I wyroku). Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania odsetek przed tą datą i w zakresie kwoty 118,08 zł z tytułu holowania (pkt III wyroku).

Z uwagi na cofnięcie przez powoda pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia łącznie na kwotę 1.044,15 zł (738 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego i kwotę 306,15 zł z tytułu holowania) należało postępowanie w tym zakresie umorzyć na podstawie art. 355 §1 k.p.c. (pkt II wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Powód uległ w swoim żądaniu jedynie w nieznaczej części (3%), w związku z powyższym, Sąd włożył na pozwanego obowiązek zwrotu wszystkich kosztów. Niezbędne koszty procesu powoda wyniosły 1.117 zł, w tym 200 zł tytułem opłaty od pozwu (k.11), 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego przez adwokata (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie), oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt IV wyroku).

Sędzia Wioletta Baran